

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/1/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6725010252
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bc. Viktor Marko, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6725010252.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a sudcov JUDr. Štefana Nováka, LL.M. a Mgr. Ivany Datlovej, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre zločin neoprávneného prechovávanía omamnej látky a psychotropnej látky podľa § 171 ods. 2, ods. 4 písm. b) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a iné, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 10. februára 2026 v Banskej Bystrici odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1T/25/2025 zo dňa 24. októbra 2025, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného A. B. zamietá.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1T/25/2025 zo dňa 24. 10. 2025 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného zo spáchania zločinu neoprávneného prechovávanía omamnej látky a psychotropnej látky podľa § 171 ods. 2, ods. 4 písm. b) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona s poukazom na § 135d písm. b) Trestného zákona, prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona a prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že v bode 1.

obvinený A. B. si v presnejšie nezistenom období do dňa 28. 01. 2025 na presne nezistenom mieste od doposiaľ nestotožnených osôb zadovážil kryštalickú látku celkovej hmotnosti najmenej 38,980 g s obsahom účinnej látky metamfetamínu (pervitínu), ktorá látka je uvedená v II. skupine psychotropných látok v zozname omamných a psychotropných látok uvedených v zákone č. 139/1998 Z. z. v platnom znení, ktoré množstvo zodpovedá väčšiemu množstvu drogy a to za doposiaľ nezisteným účelom, ktorú látku následne previezol ako vodič na osobnom vozidle továrenskej značky BMW 328I, čiernej farby, EVČ:C., č. VIN D. z mesta Lučenec do obce Vígľaš Pstruša, okres Detva a to spolu s obvinenými 2. E. F. a 3. G. H., ako spolujazdcami v uvedenom vozidle a následne po rýchlostnej ceste R2 v smere do obce Kriváň, okres H., kde po tom, ako bolo toto vozidlo dňa 28. 01. 2025 v čase okolo 10.50 h na 124 kilometri rýchlostnej cesty R2 v katastrálnom území obce Kriváň zastavené príslušníkmi Oddelenia cestného dozoru a špeciálnych kontrol KDI KR PZ Banská Bystrica, obvinený 1. A. B. s vozidlom zastal, všetci traja obvinení z vozidla vystúpili a následne obvinený 1. A. B. zahodil plastový sáčok obsahujúci časť uvedeného pervitínu o hmotnosti 36,912 g za protihlukovú stenu vpravo od rýchlostnej cesty R2, po čom všetci obvinení nastúpili do vozidla, pričom obvinený 3. G. H. si sadol na miesto vodiča a obvinený 1. A. B. dozadu za spolujazdca, pričom po príchode hliadky na miesto a jej následnej výzve obvinený 3. G. H. ako vodič s vozidlom prešiel vzdialenosť cca 2 km až po zjazde ku kruhovému objazdu v katastrálnom území obce Kriváň, okres H., kde pri zastavovaní vozidla druhou hliadkou Oddelenia cestného dozoru a špeciálnych kontrol KDI KR PZ Banská Bystrica obvinený 2. E. F., ktorý sedel vo vozidle vpredu na mieste spolujazdca, cez okno pravých predných dverí vozidla vyhodil plastový sáčok so zvyšnou časťou pervitínu o hmotnosti 2,068 g, pričom konfirmačným kvantitatívnym vyšetrením biologického materiálu (krv) bol metódou plynovej chromatografie v kombinácii s hmotnostnou spektrometriou (GC-MS) u obvineného 1. A. B. dokázaný a potvrdený pozitívny nález účinnej látky metamfetamínu v koncentrácii

384ng/ml a jeho aktívneho metabolitu amfetamínu v koncentrácii 63ng/ml, u obvineného 2. E. F. bol v krvi aj v moči dokázaný a potvrdený pozitívny nález účinnej látky metamfetamínu v koncentrácii 225ng/ml a jeho aktívneho metabolitu amfetamínu v koncentrácii 69ng/ml a u obvineného 3. G. H. bol v krvi aj v moči dokázaný aj potvrdený pozitívny nález účinnej látky metamfetamínu v koncentrácii 126ng/ml a jeho aktívneho metabolitu amfetamínu v koncentrácii 19ng/ml, pričom počas jazdy alebo pred ňou s metamfetamínom všetci obvinení manipulovali tak, že ho držali v rukách,

v bode 2.

dňa 28. 01. 2025 v presnejšie nezistenom čase v dopoludňajších hodinách do 10.50 h viedol ako vodič osobné vozidlo továrenskej značky MERCEDES BENZ farby šedej metalízy, EČV:I., č.VIN: D. po cestných komunikáciách z mesta Lučenec do obce Vígľaš - Pstruša a následne viedol ako vodič osobné vozidlo továrenskej značky BMW 328I, čiernej farby, EČV: C., č. VIN: D. po cestnej komunikácii z obce Vígľaš, časť Pstruša na rýchlostnú cestu R2 a ďalej smerom na Lučenec, kde bol následne dňa 28.01.2025 o 10.50 hod. na 124 kilometri rýchlostnej cesty R2 v katastrálnom území obce Kriváň, okres H., zastavený príslušníkmi Oddelenia cestného dozoru a špeciálnych kontrol KDI KR PZ Banská Bystrica, pričom následne po obmedzení jeho osobnej slobody podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku dňa 28. 01. 2025 a jeho následnom prevzatí povereným príslušníkom PZ OO PZ Detva ako osoby podozrivej zo spáchania prečinu neoprávneného prechovávanía omamnej látky a psychotropnej látky podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona bola na základe vykonanej toxikologickej analýzy vzorky krvi, ktorá bola menovanému odobratá na základe opatrenia povereného príslušníka PZ OO PZ Detva podľa, § 155 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného poriadku dňa 28. 01. 2025 o 20.15 h, vykonanej Súdnolekárskym a patologickoanatomickým pracoviskom Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou Banská Bystrica, a tiež na základe znaleckého posudku G. I. F. B. ako znalca z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Súdnolekárska toxikológia u neho zistená koncentrácia metamfetamínu 384 ng/ml, pričom uvedené jazdy vykonal tiež aj napriek tomu, že mu bol rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. OT/146/2022 zo dňa 23. 02. 2023, právoplatným dňa 08. 06. 2023 uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 24 (dvadsaťštyri) mesiacov a tiež napriek tomu, že mu bol trestným rozkazom Okresného súdu Lučenec sp. zn. OT/29/2023 zo dňa 08. 03. 2023, právoplatným dňa 08. 03. 2023 uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 30 (tridsať) mesiacov.

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 171 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2, § 37 písm. h), písm. m), § 41 ods. 1 a § 46 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného zaradil na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženía.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 24 mesiacov.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c) Trestného zákona súd obžalovanému uložil ochranné protitoxikomanické liečenie.

Podľa § 74 ods. 1 veta posledná Trestného zákona súd rozhodol, že ochranné liečenie sa vykoná ústavnou formou.

Podľa § 74 ods. 5 Trestného zákona ochranné liečenie ústavnou formou potrvá najviac 3 mesiace s následným doliečovaním ambulantnou formou, ktorá potrvá najviac 12 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný, ktoré neskôr písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu v podstate tým, že podľa jeho názoru rozhodnutie o jeho vine bolo prijaté na základe nezákonných dôkazov. Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal listinné dôkazy – úradné záznamy, pričom v zmysle uznesenia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1To/84/2014 zo dňa 03. 12. 2014, ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR R45/1994-I úradný záznam nie je možné na hlavnom pojednávaní prečítať ako listinný dôkaz. Prečítanie či oboznámenie úradných záznamov polície na hlavnom pojednávaní ako listinných dôkazov a následné založenie odsúdenía obžalovaného aj na základe týchto záznamov je potrebné považovať za podstatnú chybu konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku. Rovnaký záver o nezákonnosti, a teda nepoužitelnosti sa týka aj ďalších vykonaných dôkazov, a to oboznámenie zápisníc o výsluchu zadržaných – podozrivých. Podľa jeho názoru ani zavedenie ustanovenia § 33b

Trestného poriadku o podozrivom nezmenilo nič na tom, že výpoveď podozrivého, ktorý je neskôr v procesnej pozícii obvineného, nie je procesne použiteľná. Podstatným pre čítanie predchádzajúcich výpovedí obžalovaného na hlavnom pojednávaní je stále ustanovenie § 258 ods. 4 Trestného poriadku, ktoré sa obsahovo nezmenilo, a ktoré stanovuje, že sa môže na hlavnom pojednávaní prečítať skoršia zápisnica o výpovedi obžalovaného. Tým sa však myslí len výpoveď tej istej osoby v prípravnom konaní v procesnom postavení obvineného. Obžalovaný, ktorý vypovedá na hlavnom pojednávaní, môže byť konfrontovaný len so svojou skoršou výpoveďou v tej istej trestnej veci a v to m istom procesnom postavení obvineného. V Trestnom poriadku nedošlo k zmene ustanovenia § 10 ods. 11, a teda procesné postavenie podozrivého nemožno stotožňovať s procesným postavením obvineného alebo obžalovaného. Svoje tvrdenia podporil uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4To/47/2014 zo dňa 14. 07. 2015 a uzavrel, že rozsudok okresného súdu bol založený aj na vykonaných dôkazoch, ktoré sú však nezákonné, čo je samo o sebe dôvodom na jeho zrušenie podľa § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a hoci bola námietka nepoužiteľnosti dôkazu oboznámením výsluchov obžalovaných v procesnom postavení podozrivých vznesená na hlavnom pojednávaní, okresný súd sa s ňou v odôvodnení rozsudku nijakým spôsobom nevysporiadal. V ďalšej časti odvolania poukázal na to, že nevyhnutným záverom z doposiaľ uvedeného je to, že vykonané nezákonné dôkazy museli mať vplyv aj na hodnotenie ostatných dôkazov, a teda aj na celkové hodnotenie prejednávanej veci zo strany okresného súdu. Táto skutočnosť tiež predstavuje vadu, v dôsledku ktorej by mal byť odvolaním napadnutý rozsudok zrušený. Poukázal na to, že v prípravnom konaní sa ku skutku vyjadroval v zásade len pred sudcom pre prípravné konanie, kde bol ešte pod vplyvom pervitínu a preto na jeho vtedajšiu výpoveď nie je možné prihliadať. Podľa záverov znaleckého posudku mal spomedzi všetkých obvinených najvyššiu koncentráciu pervitínu v krvi, a teda čím viac je táto látka koncentrovaná v krvi, tým dlhšie sa vylučuje a pôsobí na psychiku osoby. Zadržaný bol dňa 2.8.01. 2025 a len pár dní na to bol vypočúvaný sudcom pre prípravné konanie, a teda záver o tom, že bol v čase výsluchu pod vplyvom pervitínu, je viac než pravdepodobný, hoci v čase výsluchu nebolo zisťované, či bol pod vplyvom omamných látok. Okrem toho, na hlavnom pojednávaní dňa 12. 09. 2025 vysvetlil, prečo pred sudcom pre prípravné konanie vypovedal tak, ako vypovedal. Preto neobstojí všeobecné konštatovanie okresného súdu o tom, že jeho výsluch sa konal 3 dni po jeho zadržaní, čo má zrejme evokovať záver, že v tom čase už pod vplyvom pervitínu nemohol byť. Záverom odvolania uviedol, že okresný súd nezohľadnil rozpory medzi jednotlivými svedeckými výpoveďami, resp. vybral si len to, čo podporovalo záver o jeho vine. Súd nezohľadnil to, že všetci spoluobžalovaní na otázky v rámci odstraňovania rozporov odpovedali pohotovo, bez dlhšieho rozmýšľania a ich vysvetlenia neboli vo vzájomnom rozpore a neboli ani v rozpore s inými vykonanými dôkazmi. Poukázal najmä na tie rozpory svedeckých výpovedí, ktoré sa týkali výpovedí zasahujúcich policajtov, pričom ide o rozpory podstatného charakteru. Takmer pri všetkých svedkoch museli byť odstraňované rozpory v ich výpovediach, čo znižuje vierohodnosť ich výpovedí. Žiaden svedok ani raz neuviedol, že by on vyhadzoval nejaký sáčok z idúceho auta alebo že by motorové vozidlo viedol on. V priebehu vykonávania dokazovania na hlavnom pojednávaní vyšli najavo viaceré rozpory, v dôsledku ktorých nie je možné bez rozumných pochybností prijať záver o vine obžalovaného. Poukázal aj na vlastnú trestnú minulosť, z ktorej je zjavné, že nikdy nebol odsúdený za drogovú trestnú činnosť. Pokiaľ okresný súd na viacerých miestach odôvodnenia rozsudku poukázal na to, že bol istý čas v jednej cele s obvineným G. H., tak túto skutočnosť nemohol nijako ovplyvniť, a rovnako tak záver okresného súdu o tom, že táto skutočnosť mohla mať vplyv na modifikáciu výpovede obvineného G. H. predstavuje len nepotvrdenú hypotézu. Na základe uvedeného preto navrhol aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a sám rozhodol tak, že ho oslobodí spod obžaloby v zmysle § 285 písm. c) Trestného poriadku.

Obžalovaný aj vo vlastnom mene odôvodnil podané odvolanie, a to písomným podaním zo dňa 12. 12. 2025, v podstate tým, že okresný súd podľa neho nevyhodnotil priebeh skutku zákonne, všetky rozpory vo výpovediach vyhodnotil v jeho neprospech a tým porušil ustanovenia Trestného zákona. Poukázal na priznanie G. H., že drogy boli jeho a vozidlo šoféroval výlučne on sám. Neobstojí tvrdenie súdu, že boli istý čas spolu na cele a preto sa priznal, je to len subjektívne tvrdenie. Taktiež vypočúvanie pod vplyvom drog by nemalo byť brané ako dôkaz. Nemôže za to, že spoluobžalovaní menili počas vyšetrovania výpovede a nemôže byť za to perzekvovaný. Okresný súd by sa mal podľa zákona pri rozhodovaní o vine riadiť hlavne dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní. Pri rozhodovaní o väzbe sa priznal hlavne preto, aby to mal čím skôr za sebou a išiel domov, ako mu to prisľúbili policajti, zároveň bol stále pod účinkom drogy, ktorú užil v noci 28. 01. vo väčšom množstve. Ďalej uviedol, že policajti videli, ako F. vyhodil drogy z auta, DNA, ktoré bola nájdená na sáčku, nebola jeho. Jemu bola nájdená stopa po droge na steroch z rúk, čo je logické, keďže v noci drogu užil. Svedok J. bol pod nátlakom

polície, povedal, o čo ho polícia požiadala. Kým ich prenasledovali policajti, tak H. jazdil normálne, ale keď ich zastavili, ďalej jazdil trhane, lebo bol v strese, čo je pochopiteľné. Počas prenasledovania mu podal dozadu sáčok, aby ho vyhodil, čo aj spravil. Až potom sa dozvedel, že H. mal u seba drogy, bol lakomý, nepovedal mu o tom. F. na hlavnom pojednávaní tiež vypovedal, že šoféroval H. a že on zo zadného sedadla niečo vyhadzoval za protihlukovú stenu. Je pochopiteľné, že zo začiatku klamali a menili výpovede zo strachu a neistoty, až časom si uvedomili, že na hlavnom pojednávaní treba hovoriť pravdu. Okresný súd sa podľa neho neviazal zásadou, že obžalovanému musí byť vina nespochybniteľne dokázaná a preukázaná dôkazmi, ktoré ho jednoznačne usvedčujú. On je nevinný a preto požiadal krajský súd, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedla, že považuje prvostupňový rozsudok za správny a zákonný vo všetkých jeho výrokoch, teda výroku o vine, treste aj ochrannom opatrení a preto navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného v rámci verejného zasadnutia v plnom rozsahu zotrval na písomných odôvodneniach podaných odvolaní a navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a sám vo veci rozhodol tak, že oslobodí obžalovaného spod obžaloby, resp. aby po zrušení napadnutého rozsudku vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, keďže namietali aj vykonanie niektorých nezákonných dôkazov.

Obžalovaný sa na verejnom zasadnutí pridržiaval toho, čo uviedol jeho obhajca.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku podrobne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd veľmi podrobne vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami, jednak vo vzťahu k otázke viny, ako aj vo vzťahu k otázke trestu a ochranného opatrenia. V podrobnostiach preto krajský súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku (str.15 – 22), s ktorým sa v plnej miere stotožnil.

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku, s poukazom na obhajobné námietky obžalovaného krajský súd konštatuje, že výrok o vine obžalovaného zo spáchania zločinu neoprávneného prechovávaného omamnej látky a psychotropnej látky podľa § 171 ods. 2, ods. 4 písm. b) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona s poukazom na § 135d písm. b) Trestného zákona, prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona a prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona nevzbudzuje žiadne dôvodné (rozumné) pochybnosti. Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní možno spoľahlivo zistiť, že obžalovaný sa dňa 28. 01. 2025 spôsobom popísaným v skutkovej vete napadnutého rozsudku spoločne s už odsúdenými E. F. a G. H. (bod 2/) a samostatným konaním (bod 3/) dopustil protiprávneho konania, ktoré bolo správne právne kvalifikované ako vyššie označené trestné činy. Žiadny z vykonaných dôkazov ani podľa názoru krajského súdu nespochybnil

priebeh skutku tak, ako bol ustálený okresným súdom, preto správne okresný súd dospel k záveru, že vina obžalovaného bola bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázaná.

Zároveň vo vzťahu k výroku o vine je potrebné uviesť, že v prípade, ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, tzn. že ich hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným v úvahu prichádzajúcim výsledkom, čo však nebol tento prejednávany prípad. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia. Krajský súd sa preto stotožnil s názorom okresného súdu, že v posudzovanej veci nejde o žiadnu pochybnosť, ale o rozumnú istotu, že obžalovaný žalovaný skutok spáchal tak, ako bol ustálený v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Práve naopak, hodnotenie vykonaných dôkazov v prospech obžalovaného by bolo nie len v príkrom rozpore so spravodlivosťou, ale hlavne s pravidlami logického úsudku, keďže krajský súd rovnako ako súd prvého stupňa nemal o vine obžalovaného žiadne rozumné dôvodné pochybnosti. V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Námietky obžalovaného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obžalovaného, svojim obsahom potom nenapĺňa žiadny odvolací dôvod podľa § 321 Trestného poriadku. Všetky vykonané dôkazy totiž tvoria uzavretú reťaz jednotlivých dôkazov, logicky na seba nadväzujúcich, po vyhodnotení ktorých nie je možné prijať iný logický a právny záver, než ten, že vina obžalovaného bola preukázaná. Krajský súd tak nezistil žiadny zákonný dôvod pre to, aby mohol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Vo vzťahu k odvolaniu obžalovaného ďalej krajský súd konštatuje, že v podstate na všetky odvolacie námietky už reagoval okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, a preto aj s poukazom na doposiaľ uvedené krajský súd považuje za potrebné len zhrnúť, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že to bol práve obžalovaný A. B., ktorý dňa 28. 01. 2025 viedol motorové vozidlo, čo bolo potvrdené výpoveďami svedkov K. K. L., K. M. L., M. J., M. N., odsúdeného G. H.. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku veľmi podrobne uviedol, z akých dôvodov považoval konkrétne výpovede za vierohodné, a ktoré nie, a na základe akých dôkazov dospel k tomuto skutkovému záveru, preto by bolo nadbytočné na tomto mieste tieto závery opakovať (str. 15 – 17 rozsudku). Rovnako tak okresný súd veľmi podrobne rozviedol, na základe ktorých dôkazných prostriedkov dospel k právnomu záveru o vine obžalovaného aj zo spáchania skutku pod bodom 2/ skutkovej vety napadnutého rozsudku (str. 17 – 20), a tomuto odôvodneniu nie je čo vytknúť, preto sa s ním krajský súd v plnej miere stotožnil.

Keďže okresný súd napadnuté rozhodnutie podrobne odôvodnil a krajský súd sa s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku v plnom rozsahu stotožnil, na odôvodnenie tohto rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje, keďže opakovať správne a podrobné dôvody zákonného rozhodnutia by bolo nadbytočné. V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko zo dňa 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok zo dňa 15. 02. 2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok zo dňa 27. 09. 2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Čo sa týka namietaných úradných záznamov, ktoré okresný súd na hlavnom pojednávaní prečítal v zmysle § 269 Trestného poriadku, tak krajský súd považuje za potrebné uviesť, že napr. listinný dôkaz sa od úradného záznamu spísaného príslušníkom PZ o postupe polície na mieste činu, či pri zadržaní

podozrivých osôb, odlišuje v tom, že obsah listiny je sám o sebe nielen dôkazom, ale zároveň predmetom dôkazu, kým úradný záznam o postupe polície je len nosičom prípadného iného dôkazného prostriedku a to výsluchu svedka (úradný záznam totiž obsahuje skutočnosti, ktoré určité osoby vnímali svojimi zmyslami a o ktorých by prípadne mohli vypovedať v procesnom postavení svedkov). Úradný záznam sa nemôže stať listinným dôkazom len preto, že je zachytený na papieri, nakoľko papier je v danom prípade len nosič informácie o možnom dôkaznom prostriedku. Úradný záznam, z hľadiska skutkového, či z hľadiska postupu polície, v trestnom konaní nič nedokazuje, nakoľko dôkazom by mohol byť len obsah záznamu, ktorý je možné procesne poskytnúť len vo forme svedeckej výpovede a nie záznam sám o sebe (t. j. jeho listinná podoba). Úradný záznam, sám o sebe, (ako „čistá“ listina) dokazuje len to, kto tento záznam spísal, kedy ho spísal, prípadne kde ho spísal (obsah úradného záznamu je už informáciou o možnej svedeckej výpovedi a jej obsahu, nejde teda o listinný dôkaz, ktorý by bolo možné prečítať na hlavnom pojednávaní postupom podľa § 269 Trestného poriadku). Ak teda orgán činný v trestnom konaní, respektíve súd, považuje informáciu, ktorú obsahuje úradný záznam polície za podstatnú, či závažnú pre rozhodnutie vo veci, môže ju „preniesť“ do dokazovania v trestnom konaní len tak, že vypočuje osoby, ktoré úradný záznam spísali, ako svedkov, pretože až ich svedecké výpovede tu možno považovať za dôkazný prostriedok. Úradný záznam polície teda môže slúžiť len na posúdenie otázky, či je nevyhnutné vykonať takýto dôkaz podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku. Ak policajti, v procesnom postavení svedka, uvedie pri svojom výsluchu, že sa na bližšie okolnosti nepamätá, nie je možné mu prečítať úradný záznam a až následne ho k jeho obsahu vypočuť. Rovnako tak nemožno odstraňovať rozpory, ktoré sa vyskytnú medzi obsahom úradného záznamu a následnou svedeckou výpoveďou.

Aj keď okresný súd síce postupom podľa § 269 Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní oboznámil listinné dôkazy – úradné záznamy, na hlavnom pojednávaní vypočul aj všetkých príslušníkov policajného zboru, ktorí boli na mieste činu prítomní (zasahujúci policajti), a ktorí vypovedali k priebehu skutku, a je logické, že pri ich výsluchoch museli byť odstraňované rozpory v ich výpovediach, keďže príslušníci policajného zboru zasahujú pri množstve služobných zákrokov a s odstupom času si už na všetky podrobnosti nepamätajú, čo ale neznižuje vierohodnosť ich výpovedí.

Ďalej z obsahu spisového materiálu vyplýva, že na hlavnom pojednávaní boli prečítané zápisnice o výsluchu zadržaných – podozrivých z prípravného konania v zmysle § 269 Trestného poriadku, teda ako listinné dôkazy, pričom je nutné konštatovať, že obžalovaný A. B. v rámci tohto výsluchu odmietol vypovedať, a navyiac, nešlo v prípade týchto výsluchov o jediné dôkazy, na základe ktorých bola uznaná vina jednotlivých obvinených osôb. Rovnako tak aj v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Tdo/25/2021 zo dňa 16. 03. 2022 je prípustný prípadný postup v zmysle § 258 ods. 4 Trestného poriadku aj čítaním zápisnice o výsluchu podozrivého z prípravného konania. Ako vyplýva z uvedeného rozhodnutia, pod kontradiktórnosťou konania sa podľa rozhodovacej praxe ESLP rozumie právo a) mať poznatky o všetkých dôkazoch podaných na účel ovplyvnenia rozhodnutia súdu a mať k nim pripomienky (rozhodnutie ESLP vo veci Vermeulen proti Belgicku z 20. februára 1996, bod 33 odôvodnenia); b) právo mať dosť času na oboznámenie sa s dôkazmi predloženými súdu (rozhodnutie ESLP vo veci Krčmář a ďalší proti Českej republike z 3. marca 2000, bod 42 odôvodnenia); c) právo predkladať dôkazy (rozhodnutie ESLP vo veci Clinique des Acacias a iní proti Francúzsku z 13. októbra 2005, bod 37 odôvodnenia) - primerane rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 374/2020. V postavení podozrivého podľa § 85 ods. 4, ods. 5, ods. 6 Trestného poriadku nejde v porovnaní s postavením obvineného, podľa názoru najvyššieho súdu, o zásadne odlišné procesné postavenie, ako je tomu v porovnaní s postavením svedka, preto ani táto skutočnosť nebráni čítaniu zápisnice o výpovedi podozrivého na hlavnom pojednávaní podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku. Vychádzajúc z vyššie uvedených ustanovení sa na osobu podozrivého primerane použijú ustanovenia § 34, § 121 až 124 Trestného poriadku s tým, že podozrivá osoba má právo zvoliť si obhajcu. Na podozrivého sa v zásade vzťahujú tie isté ustanovenia ako na obvineného s výnimkou povinnej obhajoby, preto takáto výpoveď z tohto dôvodu nemôže byť jediným alebo rozhodujúcim dôkazom, na podklade ktorého by došlo k uznaniu viny obvineného, nič však nebráni tomu, aby zápisnica o takejto výpovedi bola na hlavnom pojednávaní podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku na účely odstraňovania rozporov prečítaná, či použitá ako podporný dôkaz teda súčasť reťaze usvedčujúcich dôkazov. O odlišnú situáciu by išlo v prípade, keď obvinený je predtým vypočutý v pozícii svedka, ktorá je úplne odlišná od pozície obvineného (už len tým, že svedok je povinný vypovedať pravdu, zatiaľ čo obvinený sa môže brániť v zásade akýmkoľvek spôsobom, teda môže aj klamať, svedok nemá právo na obhajobu a podobne). Na vyššie uvedenom závere nič nemenia ani ustanovenia § 10 ods. 11 a ods. 12 Trestného poriadku, ktoré len ozrejmujú vzťah medzi pojmi obvinený, obžalovaný a odsúdený, neriešia však otázku čítania zápisnice o výpovedi

podozrivého na hlavnom pojednávaní, § 33b Trestného poriadku, keďže čítanie uvedenej zápisnice nie je prostriedkom určeným týmto zákonom proti obvinenému a ani § 119 ods. 3 Trestného poriadku, keďže obsahuje len demonštratívny (teda nie úplný, konečný) výpočet dôkazných prostriedkov.

Túto obhajobnú námietku krajský súd teda uzatvára tým, že obžalovaný A. B. v procesnom postavení zadržaného – podozrivého po zákonných poučeníach využil svoje právo a odmietol vypovedať, a zápisnice o zadržaných – podozrivých boli len podpornými dôkazmi, nie jedinými, na základe ktorých bola preukázaná vina obžalovaného B. a už odsúdených F. a H..

Čo sa týka namietanej skutočnosti, že pred sudcom pre prípravné konanie Okresného súdu Zvolen vypovedal obžalovaný ešte pod vplyvom omamných látok, a na túto výpoveď by preto nemali súdy prihliadať, krajský súd musí konštatovať, že na výsluchu dňa 31. 01. 2025, kedy sa rozhodovalo o návrhu na vzatie obžalovaného do väzby, bol prítomný aj jeho obhajca, a ani on, ani samotný obžalovaný nenamietali, že nie je schopný výsluchu z dôvodu vplyvu omamných látok na jeho organizmus. V rámci tejto výpovede obžalovaný uviedol, že pervitín bol jeho, mal ho pre vlastnú potrebu a on vyhodil sáčok za protihlukovú stenu. Preto ani krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod, prečo by na tento dôkazný prostriedok nemohol prihliadať, aj s poukazom na to, že výsluch bol realizovaný už v procesnom štádiu po vznesení obvinenia.

V tejto súvislosti krajský súd ešte poznamenáva, že obžalovaný namieta hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Tu krajský súd konštatuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom právnych predpisov.

Možno teda konštatovať, že okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy, ktoré v rámci dokazovania prichádzali do úvahy, tieto náležite v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil, a dospel bez akýchkoľvek dôvodných pochybností k záveru o vine obžalovaného zo spáchania žalovaného trestného činu. Krajský súd tak nezistil ani žiadny zákonný dôvod pre to, aby mohol oslobodiť obžalovaného spod obžaloby, keďže je zrejmé, že svojim konaním naplnil všetky obligatórne zákonné znaky skutkových podstát prejednávanych trestných činov.

Okresný súd nepochybil ani pri rozhodovaní o uloženom treste. Pri ukladaní trestu prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34, § 36, § 37, § 38 Trestného zákona, na ktoré je povinný prihliadnuť, a to na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy, ako aj generálnu a individuálnu prevenciu. Okresný súd dostatočným spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, prečo obžalovanému ukladal trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Okrem ďalších skutočností, na ktoré je súd povinný pri ukladaní trestu prihliadnuť, patrí aj osoba páchatel'a, pomery páchatel'a (majetkové, rodinné, osobné), či možnosť jeho nápravy. Primeranosť a individualizácia trestu tak núti súd prihliadať na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, a teda bráni mechanickému postupu pri rozhodovaní o treste. Súd musí zohľadniť okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a. V zmysle § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Uložený trest odňatia slobody vo vyššie uvedenej výmere aj krajský súd považuje za primeraný a zákonný, a skôr výchovný trest, keďže je ukladaný za tri trestné činy. Čo sa týka uloženého trestu zákazu činnosti vo výmere 24 mesiacov, tak krajský súd rovnako musí konštatovať, že obžalovaný spáchal trestný čin v súvislosti s vedením motorového vozidla, a výmera tohto trestu korešponduje s množstvom návykovej látky, ktorá bola zistená v krvi obžalovaného. Preto podľa názoru krajského súdu takto uložený trest je postačujúci, pričom spĺňa jednak výchovný účel trestu, ako aj atribúty individuálnej a generálnej prevencie, a zároveň postihuje len obžalovaného, a zabráni mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti a dostatočne zabezpečí jeho prevýchovu.

A napokon, výrok napadnutého rozsudku o uloženom ochrannom opatrení ja taktiež v súlade so zákonom, keďže zo záverov znaleckého posudku K. M. N., vyplynula potreba jeho uloženia, a keďže

bolo ochranné protitoxikomanické liečenie ukladané popri treste odňatia slobody, ktorého výkon nebol podmienené odložený, muselo byť uložené ústavnou formou.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obžalovaného A. B. ako nedôvodné.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.